

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży usług finansowych

COM(2010) 716 wersja ostateczna

(2011/C 248/18)

Sprawozdawca: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Dnia 8 grudnia 2010 r. Komisja, działając na podstawie art. 304 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży usług finansowych

COM(2010) 716 wersja ostateczna.

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 26 maja 2011 r.

Na 472. sesji plenarnej w dniach 15–16 czerwca 2011 r. (posiedzenie z 16 czerwca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 105 do 2 – 4 osoby wstrzymały się od głosu – przyjęła następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie ponadnarodowego systemu skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji oraz popiera stanowisko przyjęte przez Komisję w omawianym komunikacie, mające na celu ustanowienie pewnych minimalnych wspólnych standardów, których państwa członkowskie będą musiały przestrzegać przy określaniu sankcji administracyjnych za naruszenia przepisów dotyczących usług finansowych.

1.2 Ramy prawne, które zostaną wprowadzone, mają na celu ułatwienie wdrażania przepisów prawnych, które zostały już z powodzeniem wprowadzone przez Unię Europejską, takich jak zasada „zanieczyszczenia płaci”, obejmująca w tym wypadku sankcje proporcjonalne do wyrządzonej szkody oraz przykładowe karanie naruszeń finansowych, jak też politykę łagodzenia sankcji właściwą dla procedur ścigania i karania za praktyki antykonkurencyjne. Przepisy te nabierają szczególnego znaczenia ze względu na wyjątkową rolę, jaką pracownicy instytucji finansowych mogą odgrywać w zgłaszaniu naruszeń.

1.3 EKES podziela opinię Komisji, iż należy nadać pojęciu „sankcje” szerokie znaczenie, obejmujące zarówno uciążliwe środki administracyjne, jak i przywrócenie zgodności z prawem, konfiskaty, odwoływanie kadry zarządzającej, sankcje uchylające (np. cofnięcia zezwoleń), grzywny, kary pieniężne i inne podobne środki.

1.4 Komitet wzywa Komisję do zbadania możliwych sposobów zapobiegania nieuczciwej działalności finansowej, mającej źródło lub miejsce docelowe w rajach podatkowych i finansowych, które są powiązane z przepływem kapitału oddziałującym na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

1.5 Należy wprowadzić konfiskaty nielegalnych korzyści oraz kary pieniężne jako środki pomocnicze w stosunku do

nałożonych kar, a uzyskane wkłady należałoby przeznaczyć – jak wskazywał Komitet ⁽¹⁾ – na fundusz pomocy na potrzeby powództwa zbiorowego w celu ułatwienia podejmowania zbiorowych działań odszkodowawczych lub naprawczych przez stowarzyszenia konsumentów. W związku z tym Komitet ⁽²⁾ przypomina Komisji, że wielokrotnie opowiadał się za potrzebą ponadnarodowej harmonizacji prawa w odniesieniu do działań zbiorowych.

1.6 EKES zwraca się do Komisji o wzięcie pod uwagę konieczności zawarcia przez UE międzynarodowych umów z krajami trzecimi w celu wzmocnienia eksterytorialnych skutków obecnego prawodawstwa w zakresie sankcji finansowych, tak aby w przypadku naruszenia przepisów w dziedzinie usług finansowych zapewnić jego skuteczność i odstraszający charakter.

2. Wprowadzenie

2.1 Kryzys finansowy wzbudził wątpliwości, czy przepisy dotyczące rynków finansowych są zawsze przestrzegane i właściwie stosowane w całej Unii. Ponadto nieskuteczne egzekwowanie przepisów unijnych w jednym państwie członkowskim może mieć poważne następstwa dla stabilności i funkcjonowania systemu finansowego w innym państwie członkowskim.

2.2 Rada ECOFIN zwróciła się do Komisji i do trzech komitetów skupiających europejskie organy nadzoru (Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego – CEBS, Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych – CEIOPS, Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych – CESR) o przeprowadzenie ponadsektorowej „inventaryzacji” uprawnień w zakresie sankcji istniejących w państwach członkowskich, uwzględniającej ich spójność, równoważność i faktyczne stosowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 25.6.2008, s. 1–19 i Dz.U. C 175 z 28.7.2009, s. 20–25.

⁽²⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, s. 1.

2.3 Również na szczeblu międzynarodowym wzmocnienie systemów sankcji stanowi jeden z elementów reformy sektora finansowego, co zostało podkreślone przez szefów państw grupy G20 na szczycie, który odbył się w Waszyngtonie 15 listopada 2008 r. Natomiast ustawa o reformie Wall Street i ochronie konsumentów („Dodd Frank Wall Street Reform” oraz „Consumer Protection Act”) przewiduje kompleksową reformę amerykańskiego systemu finansowego.

3. Komunikat

3.1 Wykorzystując wspomniane wyżej badania oraz wyniki rozmów prowadzonych z państwami członkowskimi, Komisja przedstawia w omawianym komunikacie obszary, w których należałoby dokonać usprawnień, i wskazuje na ewentualne działania unijne, które pozwalałyby osiągnąć większą konwergencję i skuteczność tych systemów sankcji. W sektorze finansowym skuteczne systemy sankcji są kluczową częścią systemu nadzoru gwarantującego solidność i stabilność rynków finansowych oraz ochronę konsumentów i inwestorów.

3.2 Aby zapewnić ściśle przestrzeganie prawa UE, sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Sankcje można uznać za skuteczne, jeżeli są w stanie zapewnić przestrzeganie prawa UE; za proporcjonalne, gdy odpowiednio odzwierciedlają wagę naruszenia i nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów; za odstraszające, jeżeli są na tyle surowe, by zniechęcić sprawcę naruszenia do ponownego dokonania takiego samego naruszenia, a innych potencjalnych sprawców odwieść od popełnienia takiego naruszenia.

3.3 Obowiązujące ramy prawne zapewniają państwom członkowskim znaczną autonomię w zakresie wyboru i nałożenia sankcji krajowych. Autonomię tę powinna jednak równoważyć konieczność skutecznego i spójnego stosowania prawa europejskiego.

3.4 W chwili obecnej europejskie dyrektywy i rozporządzenia obowiązujące w sektorze finansowym obejmują w szczególności cztery zasadnicze grupy przepisów dotyczących sankcji:

- koordynację uprawnień do nakładania sankcji między państwami członkowskimi;
- obowiązek zastosowania właściwych sankcji i środków administracyjnych przez państwa członkowskie oraz zapewnienia ich skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego charakteru. W zasadzie nie wprowadza się rozróżnienia na działania śledcze, zapobiegawcze i represyjne;
- sankcje za konkretne naruszenia;
- obowiązek opublikowania przez organy, w określonych okolicznościach, informacji dotyczących nałożonych sankcji i środków.

3.5 Przegląd systemów sankcji wskazuje na różnice istniejące między państwami członkowskimi, których źródłem może być wiele czynników, w tym różnice między krajowymi systemami prawnymi, wymogi konstytucyjne, zasady funkcjonowania administracji krajowych oraz kompetencje sądów (administracyjnych lub karnych).

3.6 Przy omawianiu różnic i słabości w krajowych systemach sankcji Komisja wskazuje na to, że:

- w przypadku określonych naruszeń niektóre z właściwych organów nie dysponują istotnymi uprawnieniami w zakresie sankcji;
- wysokość administracyjnych sankcji pieniężnych (grzywnien) jest znacznie zróżnicowana w państwach członkowskich, a w niektórych z nich są one zbyt niskie;
- w przepisach krajowych występują różnice co do charakteru sankcji (administracyjne lub karne);
- częstość stosowania sankcji jest różna w poszczególnych państwach członkowskich.

3.7 Komisja uważa, że różnice w kluczowych aspektach systemów sankcji mogą skutkować naruszeniem przepisów UE w dziedzinie usług finansowych, poważnie zagrażać ochronie konsumenta i integralności rynku, zakłócać konkurencję na rynkach wewnętrznych, negatywnie wpływać na nadzór finansowy i ostatecznie spowodować utratę zaufania do sektora finansowego.

3.8 Komisja stoi na stanowisku, że konieczna jest dalsza konwergencja oraz wzmocnienie systemów sankcji, tak by zapobiec zagrożeniom związanym z niewłaściwym funkcjonowaniem rynków finansowych. W tym kontekście Komitet proponuje ustanowienie minimalnego zestawu wspólnych kryteriów w celu utrzymania minimalnego poziomu zbieżności krajowych systemów sankcji, które będą obejmowały:

- odpowiednie rodzaje sankcji administracyjnych wobec łamania podstawowych przepisów;
- publikację sankcji;
- odpowiednio wysokie administracyjne kary pieniężne;
- nakładanie sankcji zarówno wobec osób fizycznych, jak i osób prawnych;
- kryteria, które należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu kar;
- możliwość wprowadzenia sankcji karnych za poważniejsze wykroczenia;
- odpowiednie mechanizmy wsparcia w celu skutecznego stosowania kar.

4. Uwagi ogólne

4.1 Ocena Komitetu

4.1.1 Komitet bardzo wysoko ocenia komunikat Komisji, w którym ogólnie wezwano do opracowania skuteczniejszych ponadnarodowych ram prawnych pozwalających na ściganie naruszeń popełnianych przez instytucje i podmioty finansowe w kontekście ponownego określenia międzynarodowych przepisów dotyczących rynku kapitałowego.

4.1.2 Komunikat odzwierciedla stanowisko polityczne ustalone na szczytach grupy G20, a zwłaszcza w Waszyngtonie (2008), Londynie (2009) i Seulu (2010), a także stanowisko UE uzgodnione na najwyższym poziomie instytucjonalnym (dotyczące m.in. tworzenia organów nadzoru finansowego, reformy dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID), porozumienia w sprawie funduszy hedgingowych).

4.2 Zasada pomocniczości

4.2.1 W komunikacie wyraźnie uwzględniono zasadę pomocniczości i podkreślono zasadniczą odpowiedzialność władz krajowych, działających w sposób skoordynowany i zintegrowany, za zapewnienie jednolitego stosowania obecnych i przyszłych przepisów ramowych dotyczących kar za naruszenia w sektorze usług finansowych. Ponadto ograniczono się do sankcji leżących w gestii tych władz.

4.2.2 Niemniej jednak możliwe są również „naruszenia wewnątrz europejskie”, których sprawcy działają w różnych państwach członkowskich i wywierają wpływ na cały jednolity rynek. W takim przypadku należy:

- jasno ustalić uprawnienia do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia prawa w celu ograniczenia ryzyka wyboru organów krajowych, które stosują najłagodniejsze sankcje (ang. *forum-shopping*);
- w określonych warunkach przekazać zadania i zakres odpowiedzialności innym właściwym organom;
- w wyjątkowych przypadkach nadawać uprawnienia w tym zakresie europejskim organom nadzoru w zależności od dziedziny.

4.2.3 Ponadnarodowe działania uzasadnione są potrzebą konwergencji krajowych systemów sankcji o charakterze administracyjnym lub karnym, które obecnie wykazują poważne braki lub luki niepozwalające na ich harmonizację, bądź też stosują zupełnie różne kryteria. Wszystkie państwa członkowskie powinny wybrać drogę karną lub administracyjną, ale zgodnie z zasadami równoważności i skuteczności, zgodnie z orzecznictwem ETS.

4.2.4 Zgodnie z zasadą podziału kompetencji między organami administracyjnymi i prawnymi rozpatrywane ramy prawne mają na celu ułatwienie wdrażania zasad prawnych, które zostały już z powodzeniem zastosowane przez Unię Europejską, takich jak zasada „zanieczyszczający płaci”, obejmująca w tym wypadku sankcje proporcjonalne do wyrządzonej szkody oraz przykładowe karanie naruszeń finansowych, jak też politykę łagodzenia sankcji właściwą dla procedur ścigania i karania za praktyki antykonkurencyjne. Przepisy te nabierają szczególnego znaczenia ze względu na wyjątkową rolę, jaką pracownicy instytucji finansowych mogą odgrywać w zgłaszaniu naruszeń.

4.2.5 Oczywiście surowość kar i sankcji nakładanych na sprawców zawsze musi mieć skutek odstraszący w celu

zapobiegania popełnianiu przestępstw niedopuszczalnych w społeczeństwie demokratycznym. Musi być ona również zgodna z uprzywilejowanym traktowaniem w postaci znacznego zmniejszenia lub umorzenia kary lub sankcji dla osób, które współpracują w odkryciu i zbadaniu sytuacji uznanych za przestępstwa.

4.2.6 Komitet uważa, że ujawnienie przestępstwa lub zawiadomienie o nim na warunkach określonych w amerykańskiej ustawie „Dodd Frank Act” może przyczynić się do uzdrowienia rynku wewnętrznego usług finansowych i poprawy jego funkcjonowania poprzez stworzenie systemu zachęt ekonomicznych dla osób zgłaszających władzom nadzoru finansowego naruszenia przepisów regulujących usługi finansowe.

4.2.7 W tym celu należy usunąć przeszkody prawne w niektórych państwach członkowskich, uniemożliwiające takie działania ze względu na rzekomą ochronę tajemnic handlowych, a także inne ograniczenia wynikające z obowiązku zachowania poufności, co może mieć niekorzystne skutki dla osób zgłaszających naruszenie. W każdym wypadku należy zapewnić ochronę pracowników poprzez programy ochrony ich interesów.

4.2.8 W tym sensie obowiązująca dyrektywa w sprawie prania pieniędzy zapewnia korzystne traktowanie pracowników instytucji finansowych, którzy zawiadamiają o podejranych transakcjach, jak również ochronę przed potencjalnym odwetem w miejscu pracy lub represjami innego rodzaju.

4.3 Braki w komunikacie

4.3.1 Jak można zauważyć, w komunikacie Komisja zajmuje się głównie naruszeniami popełnianymi przez osoby prywatne, fizyczne lub prawne, które mogą być ścigane przez organy administracyjne lub karne. Nie uwzględnia natomiast nieuczciwych działań i zaniedbań ze strony władz publicznych, zwłaszcza tych, które posiadają uprawnienia do regulacji i nadzoru rynków finansowych. Niewłaściwe działania tych władz mogą stanowić poważne zagrożenie dla rynku wewnętrznego i interesów konsumentów.

4.3.2 Chodzi m.in. o potrzebę usunięcia tzw. niewidzialnych barier, które stanowiły i stanowią przeszkody nie do pokonania w korzystaniu z podstawowych swobód gospodarczych (np. nadużycia uprawnień decyzyjnych w zakresie zatwierdzania kadry zarządzającej instytucji kredytowych⁽³⁾ lub ubezpieczeniowych, decyzje w sprawie niezgodności akcjonariuszy posiadających znaczne pakiety akcji w instytucji finansowej⁽⁴⁾ itp.).

4.3.3 Należy również wprowadzić wewnętrzne przepisy we wszystkich państwach członkowskich, aby podkreślić odpowiedzialność zarządzających instytucjami finansowymi, które ze względu na swój charakter systemowy mogą spowodować niewyobrażalne szkody dla stabilności rynków finansowych i konsumentów, jeżeli są lekkomyślnie lub nieuczciwie zarządzane.

⁽³⁾ Art. 11 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 14 czerwca 2006 r., Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Art. 12 dyrektywy 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 5 września 2007 r., Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1.

4.3.4 Wydaje się co najmniej nieuzasadnione, że obecnie każdy pracownik instytucji finansowych, nawet o nikłym znaczeniu dla rynku, może być surowo karany za korupcję, oszustwa czy pranie brudnych pieniędzy, a mimo to w niektórych państwach członkowskich osoby zarządzające instytucjami odpowiedzialnymi za szkody finansowe wynikające z naruszenia unikają sankcji karnych lub administracyjnych. Można stwierdzić, że nadzór korporacyjny funkcjonuje w sposób bardzo nieskuteczny.

4.4 Zasada wzajemności

4.4.1 Pod tym względem komunikat oferuje zbyt eurocentryczną perspektywę, ponieważ skoncentrowano się w nim na sytuacjach wewnątrzunijnych i nie starano się przeanalizować działań instytucji finansowych w państwach trzecich, które również mogą wpłynąć na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, zważywszy na otwarcie rynków kapitałowych oraz względną łatwość funkcjonowania tych instytucji w warunkach swobody przedsiębiorczości, poprzez przyjęte techniki, takie jak *joint ventures* lub *leap-frogging*.

4.4.2 Ponadto brak wspólnego systemu umożliwiającego prowadzenie jednolitej polityki „wzajemności” względem państw trzecich w zakresie usług finansowych wskazuje na konieczność zapewnienia przez władze krajowe nie mniej skutecznych i niezawodnych mechanizmów kontroli i sankcji wobec instytucji finansowych państw trzecich.

4.4.3 Komitet wzywa Komisję do zbadania możliwych sposobów zapobiegania nieuczciwej działalności finansowej, mającej źródło lub miejsce docelowe w rajach podatkowych i finansowych, które są powiązane z przepływem kapitału oddziałującym na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

4.4.4 W tym względzie EKES wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie poświęca dość uwagi aspektom związanym ze śledzeniem postępowania dotyczącego naruszenia przepisów finansowych, gdy popełniane są one na obszarach krajów trzecich bądź odpowiedzialność za nie ponoszą pośrednio lub bezpośrednio osoby fizyczne lub prawne działające w tych krajach.

4.5 Jeśli chodzi o aspekty techniczne, należy zauważyć że:

4.5.1 EKES podziela opinię Komisji, iż należy nadać pojęciu „sankcje” szerokie znaczenie, obejmujące zarówno uciążliwe środki administracyjne, jak i przywrócenie zgodności z prawem, konfiskaty, odwoływanie kadry zarządzającej, sankcje uchylające (np. cofnięcia zezwoleń), grzywny, kary pieniężne i inne podobne środki.

4.5.2 Wszystkie procedury wymierzania sankcji powinny opierać się co najmniej na zasadzie legalności, kwalifikacji prawnej, stwierdzenia winy, niedziałania prawa wstecz, zakazie pogorszenia sytuacji oskarżonego (*reformatio in peius*), zasadzie domniemania niewinności, zasadzie proporcjonalności, zasadzie

podwójnego zagrożenia (*non bis in idem*), zasadzie przedawnienia, bezskuteczności postępowania, tymczasowego zawieszenia oraz możliwości odwołania się jako środka uzyskania skutecznej ochrony sądowej.

4.5.3 Wskazane byłyby także zapewnienie większego wpływu publikacji i podawania do publicznej wiadomości informacji na temat nakładanych kar, tak aby oprócz publikacji w wewnętrznych dziennikach urzędowych, w zależności od wagi naruszenia możliwa była również publikacja w dzienniku urzędowym Unii Europejskiej, w prasie lub mediach masowego przekazu, takich jak portale internetowe. Koszty z tym związane powinni ponosić sprawcy naruszeń.

4.6 Kwestie dotyczące instrumentu prawnego

4.6.1 Komitet uważa, że wyjaśnienia dotyczące rodzaju instrumentu prawnego, który Komisja planuje przyjąć w przyszłości, mogą przyczynić się do ułatwienia osiągnięcia celu, jakim jest stworzenie systemu skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji.

4.6.2 Chociaż idealnym rozwiązaniem byłoby przyjęcie rozporządzenia, nie należy pozostawić miejsca na uznaniowość w jego stosowaniu, a w kontekście obecnych zmian w prawie Unii Europejskiej może nie być ono właściwym instrumentem.

4.6.3 Za najbardziej odpowiedni środek EKES uważa dyrektywę ramową, ale Komisja jest zdania, że należy dążyć do minimalnej harmonizacji. W takim wypadku jej przepisy powinny być wystarczająco jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, aby zapewnić bezpośrednie skutki, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. Dyrektywa ta powinna zawierać szczegółowe przepisy w celu zagwarantowania realizacji ogólnych założonych celów.

4.6.4 W każdym razie w wypadku sankcji gospodarczych zawsze należy brać pod uwagę zasadę, zgodnie z którą pozwany nie może uzyskać żadnych korzyści z popełnienia przestępstwa, i należy ustanowić wspólne metody obliczania zwrotu takich nielegalnych korzyści jako dodatkowego środka względem nałożonej grzywny pieniężnej.

4.6.5 Należy wprowadzić konfiskaty nielegalnych korzyści oraz kary pieniężne jako środki pomocnicze w stosunku do nałożonych kar, a uzyskane wkłady należałyby przeznaczyć – jak wskazywał Komitet⁽⁵⁾ – na fundusz pomocy na potrzeby powództwa zbiorowego, zgodnie z priorytetami poszczególnych państw członkowskich, w celu ułatwienia podejmowania zbiorowych działań naprawczych przez stowarzyszenia konsumentów i inne organizacje posiadające w tym interes prawny. W związku z tym Komitet⁽⁶⁾ przypomina Komisji o potrzebie ponadnarodowej harmonizacji prawa w odniesieniu do działań zbiorowych w celu uzyskania wysokiego poziomu ochrony interesów ekonomicznych.

⁽⁵⁾ Zob. przypis na stronie 1.

⁽⁶⁾ Zob. przypis na stronie 2.

4.6.6 Inne okoliczności, które należy uwzględnić przy nakładaniu sankcji, to indywidualna sytuacja sprawcy, waga wykroczenia, stabilność finansowa sprawcy, chęć współpracy sprawcy naruszenia, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na prawa i słuszne interesy konsumentów, klientów i innych podmiotów gospodarczych.

4.7 *Traktat z Lizbony i konsumenci*

4.7.1 W komunikacie bierze się pod uwagę sytuację klientów usług finansowych i mówi się m.in. o umożliwieniu we wszystkich europejskich przedsiębiorstwach wnoszenia zbiorowego powództwa odszkodowawczego. Komitet wypowiedział się już przychylnie na ten temat w różnych opiniach. Z drugiej strony w dokumencie przeważa bierne podejście do sytuacji konsumentów, w oparciu o ochronę konsumentów oraz ściganie nadużyć i nielegalnych praktyk.

4.7.2 Traktat z Lizbony wskazuje na demokrację uczestniczącą jako jeden z filarów demokratycznego funkcjonowania Unii Europejskiej i dlatego należy również zapewnić udział konsumentów z najbardziej reprezentatywnych stowarzyszeń.

4.7.3 Przyszłe ramy rozważanego systemu sankcji powinny zawierać przepisy zapewniające wzmocnienie stowarzyszeń konsumenckich w tym obszarze. Ponadto należałoby zapewnić utworzenie stałych kanałów komunikacji między Parlamentem Europejskim, Komisją, Komitetem i wyżej wspomnianymi stowarzyszeniami, a także zapewnić finansowanie ze środków publicznych w celu zagwarantowania z wyprzedzeniem bardziej

efektywnego funkcjonowania, co umożliwi ostrzeżenie o ewentualnych zagrożeniach dla stabilności rynków finansowych, ułatwi opracowanie przepisów pozwalających na szybki rozwój produktów i praktyk rynkowych oraz uwzględni konsekwencje dla klientów nakładanych na instytucje finansowe sankcji.

4.7.4 W ten sposób, w połączeniu z uwzględnieniem ochrony konsumentów i ograniczenia przypadków naruszeń przepisów sektorowych, można by zastosować podejście prewencyjne w tym zakresie, co mogłoby się okazać o wiele skuteczniejsze.

4.7.5 EKES jest zdania, że należy utworzyć europejską agencję ds. ochrony klientów usług finansowych, i przypomina ⁽⁷⁾ o konieczności wzięcia pod uwagę możliwości utworzenia w ramach prawodawstwa europejskiego organu na wzór wprowadzonego amerykańską ustawą „Dodd Frank Act” Urzędu Finansowej Ochrony Konsumentów.

4.7.6 W związku z tym EKES proponuje, by Komisja skorzystała z okresu prac nad przyszłym wnioskiem, by przeprowadzić badania nad najlepszymi rozwiązaniami europejskimi w zakresie ochrony konsumentów usług finansowych lub by dokonać przeglądu tych badań, w oparciu o które można będzie wprowadzić instrumenty prawne gwarantujące wysoki poziom ochrony wszystkich użytkowników usług finansowych. Wysoki poziom ochrony użytkowników usług finansowych przewidziano w Karcie Praw Podstawowych i leży on w kompetencjach wszystkich instytucji europejskich.

Bruksela, 16 czerwca 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

⁽⁷⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 21.